

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ERSIM KLABO s.r.o.**, se sídlem Skupova 569/5, Olomouc, zast. JUDr. Davidem Pytelou, MBA, LL.M., advokátem, se sídlem Litovelská 1349/2b, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5817/24/5300-21443-702551, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 3. 2025, č. j. 65 Af 8/2024-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) celkem 20 dodatečnými platebními výměry ze dne 13. 9. 2022 (dále jen „dodatečné platební výměry“) specifikovanými ve výroku shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkyni podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a podle § 143 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), doměřil za zdaňovací období měsíců září 2017 až dubna 2019 daň z přidané hodnoty (dále také jen „daň“) v celkové výši 959.022 Kč a podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu jí stanovil penále v celkové výši 191.761 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a dodatečné platební výměry potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předeslal, že pro posouzení řešené věci je nezbytné určit, zda žalobkyně pro účely uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH prokázala, že jí plnění v podobě úklidových prací poskytl její dodavatel, společnost BENGERAN FAN s.r.o. (dále jen „společnost BENGERAN“), a faktický rozsah těchto plnění. Z tohoto důvodu nejprve shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozložení důkazního břemene při uplatnění nároku na odpočet daně a relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Z něj konkrétně ověřil, že žalobkyně správci daně v rámci daňové kontroly za dotčená zdaňovací období předložila daňové doklady ve vztahu ke zdanitelným plněním přijatým od společnosti BENGERAN, ze kterých nicméně podle názoru správce daně nebylo zřejmé, v jakém rozsahu byla plnění fakturována. Správce daně navíc zjistil, že i když mezi žalobkyní a společností BENGERAN měly probíhat platby v hotovosti, k nim doložené výdajové pokladní doklady (dále jen „pokladní doklady“) neobsahovaly buď podpis příjemce, nebo dokonce podpis ani jedné ze stran. K některým přijatým plněním zase byly vystaveny ve stejný den dva pokladní doklady stran téhož plnění pouze s rozdílnými čísly, jež nenavazovaly chronologicky za sebou, nebo naopak byly vystaveny se shodnými čísly v jiný den, čímž došlo k narušení číselné řady. Mezi další významné okolnosti vyvolávající pochyby správce daně pak krajský soud zařadil nesoulad popisu na pokladním dokladu č. 18HV00341, absenci pokladních dokladů u některých přijatých plnění a nesoulad podpisu jednatelky společnosti BENGERAN, Tetiany Korish (dále jen „paní Korish“) s jejím podpisem uvedeným ve Sbírce listin.

[5] Krajský soud poukázal i na zjištění správce daně, podle kterých společnost BENGERAN neměla evidovanou žádnou provozovnu, že za období roků 2017 a 2018 nezveřejňovala účetní závěrky, že se nepodařilo dohledat žádné informace o její obchodní činnosti, že sídlila na virtuální adrese, že jí od 3. 3. 2020 byl přidělen status nespolehlivého plátce, že na jejím bankovním účtu nebyly evidovány žádné úhrady za přijatá plnění, odvody za zaměstnance či jiné platby prokazující její aktivní ekonomickou činnost, že všechna její plnění trvale vykazovala hodnotu do 10.000 Kč, takže se na ně vztahoval režim anonymních hlášení, u kterých se neuvádí identifikace dokladu, dodavatele, ani výše plnění, a že od září 2017 do 3. 12. 2017 neměla žádného zaměstnance, od 4. 12. 2017 pak měla zaměstnance dva, a to až do roku 2019, kdy měla opět jen jednoho. Za stěžejní krajský soud považoval i to, že paní Korish měla za společnost BENGERAN podepisovat pokladní doklady v době, kdy již neměla oprávnění za tuto společnost jednat, že žalobkyně se společností BENGERAN neuzavřely písemnou smlouvu o rozsahu a předmětu plnění, která byla na daňových dokladech vymezena obecně, a že plnění byla hrazena v hotovosti, i když obě společnosti měly zřízené bankovní účty, a to navíc v době, kdy podle účetnictví žalobkyně v pokladně neměla dostatek peněz a ani neprováděla výběry v hotovosti ze svého bankovního účtu. Mimoto k pochybnostem správce daně podle mínění krajského soudu přispělo rovněž rozporné tvrzení žalobkyně o navázání obchodní spolupráce se společností BENGERAN, jakož i její zmínka o zaměstnancích této společnosti, které nedokázala řádně identifikovat.

[6] Na základě všech těchto skutečností majících podklad v daňovém spise krajský soud měl za důvodné pochybnosti správce daně o tom, zda společnost BENGERAN bez

pokračování

jakéhokoliv ekonomického a personálního zázemí mohla žalobkyni poskytnout plnění deklarované na daňových dokladech, jež mělo spočívat v úklidových pracích a přípravě vozíků k prodeji v areálu provozovny žalobkyně v Hlubočkách. Správce daně unesl své důkazní břemeno stran těchto pochybností, a bylo proto povinností žalobkyně předmětné pochybnosti správce daně vyvrátit a předložením dalších důkazních prostředků prokázat svá tvrzení. Této povinnosti ovšem podle názoru krajského soudu žalobkyně nedostála. Přestože na výzvu správce daně k prokázání skutečností reagovala několika podáními a důkazními návrhy, tyto nijak neprokázaly přijetí deklarovaného plnění a jeho rozsah.

[7] Krajský soud přisvědčil žalovanému v tom, že z žalobkyní předloženého prohlášení D. P. (dále jen „pan P.“), ředitele společnosti Zaslav, která žalobkyni dodávala přívěsné vozíky, vyplynulo pouze to, že s žalobkyní na přelomu let 2017 a 2018 spolupracoval, že jednou měsíčně prováděl obchodní návštěvy za účelem kontroly správnosti přípravy vozíků k prodeji, že smontování jednoho vozíku trvalo 3 hodiny a že do přípravy byli zapojeni dva rusky mluvící občané. Toto prohlášení tedy neprokázalo, že by plnění pro žalobkyni vykonávala společnost BENGGERAN, když se o ní pan P. ani nezmínil, natož aby z něj byl patrný rozsah takového plnění. Stejně tak e-mailová komunikace ze dne 22. 12. 2020 s firemním bankéřem ČSOB, D. K. (dále jen „pan K.“), podle mínění krajského soudu prokázala toliko fakt, že pan K. byl při své návštěvě žalobkyně svědkem práce několika ruskojazyčně hovořících pracovníků v areálu její provozovny v Hlubočkách, nikoliv již to, zda šlo o práci na plnění poskytnutém společností BENGGERAN. Mimoto, pokud měla uvedená návštěva proběhnout v prosinci roku 2018, jedná se o období, kdy společnost BENGGERAN montáž vozíků žalobkyni vůbec nefakturovala.

[8] S žalovaným krajský soud souhlasil také v tom, že přijetí plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsah žalobkyně nedoložila ani předloženou fotodokumentací či e-mailovou komunikací externí účetní žalobkyně s účetní společností BENGGERAN. Z daňového spisu ověřil, že fotodokumentace zachycuje úklidové práce a vozíky v areálu či v hale z různých pohledů, většinou není datována, a rukou je na ní dopsáno například „2018“ nebo „Fota množství přívěsů prací a využívání ploch areálu 2017-2019“. Podle názoru krajského soudu tedy bylo z fotodokumentace evidentní, že v areálu žalobkyně v určité době probíhaly nějaké práce, na kterých pracovali blíže nespecifikovaní pracovníci, nicméně zda se jednalo o pracovníky a plnění od společnosti BENGGERAN, nebylo na základě fotografií možné určit. Pokud jde o e-mailovou komunikaci účetních, externí účetní žalobkyně potvrdila, že telefonicky komunikovala s účetní společností BENGGERAN kvůli výzvě správce daně č. j. 745390/18/3101-51523-809547. Krajský soud k tomu ve shodě s žalovaným uvedl, že e-mailová komunikace bez bližší specifikace jména, telefonního čísla či e-mailu neosvědčuje, s kým bylo komunikováno, a že žalobkyně přijala plnění od společnosti BENGGERAN.

[9] Podle krajského soudu se přitom žalobkyni nepodařilo rozptýlit pochybnosti správce daně ani prostřednictvím svědecké výpovědi paní Korish. Její tvrzení, že v roce 2018 a 2019 měla plnou moc k tomu, aby jednala za společnost BENGGERAN, i když současně uvedla, že tuto společnost prodala „mladému muži z Ukrajiny“, který ji k jednání za společnost nezplnomocnil a učinil to až „Lotyš“, krajský soud vyhodnotil stejně jako žalovaný tak, že v období od 3. 10. 2017 do 10. 3. 2018, kdy byl jednatelem společnosti BENGGERAN Jurii Rebrysh (Ukrajinec, dále jen „pan Rebrysh“), neměla paní Korish oprávnění za tuto

společnost jednat, neboť to jí udělil až Jánis Prudáns (Lotyš, dále jen „pan Prudáns“). Současně z evidence České správy sociálního zabezpečení vyplynulo, že byt paní Korish zaměstnankyní společnosti BENDERAN až v době od 1. 2. 2018 do 31. 8. 2019, na dokladech č. 64/2017 ze dne 1. 9. 2017, č. 75/2017 ze dne 2. 10. 2017, č. 82/2017 ze dne 15. 10. 2017, č. 87/2017 ze dne 1. 11. 2017 a č. 100/2017 ze dne 31. 12. 2017, byl uveden pod jejím jménem podpis, který ovšem neodpovídal jejímu legalizovanému podpisu uvedenému ve Sbírce listin. Vzhledem k tomu, že odlišnost podpisu byla natolik zjevná, že by ji dokázal určit i laik, přisvědčil krajský soud (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 149/2017-44) žalovanému také v tom že nebylo nutné přistoupit ke znaleckému zkoumání těchto podpisů.

[10] Některá další tvrzení paní Korish, zejména stran toho, jak došlo k navázání vzájemné obchodní spolupráce či jakým způsobem se měla na obchodech a kontrole prací sama podílet, krajský soud považoval za rozporná s tvrzeními žalobkyně. Paní Korish vypověděla, že prvotní kontakt s žalobkyní navázala tak, že obcházeli fabriky až narazili na areál žalobkyně a domluvili se s jejím jednatelem na spolupráci. Naproti tomu jednatel žalobkyně, pan Erik Šimka (dále jen „pan Šimka“), uvedl, že jejich obchodní spolupráce začala tím, že: „... do mého areálu v Hlubočkách přišel snědý muž, cizí národnosti jménem Saša, který nám nabídl vyklizení a vyčištění areálu.“ Za vzájemně se odporující krajský soud ve shodě s žalovaným označil rovněž vyjádření paní Korish o tom, že v době, když již nebyla jednatelkou společnosti BENDERAN, neměla na starosti účetnictví, ale pouze vystavovala faktury, které osobně předávala panu Šimkovi, přičemž úhrada plnění probíhala v hotovosti a peníze si vždy přebíral jednatel společnosti BENDERAN. Někdy byla při předání peněz spolu s ním přítomna i ona, jinak pracovala z domova a na adresu M. H. v Olomouci za ní pro faktury dojížděl řidič, kterého posílal jednatel společnosti BENDERAN. V rozporu s předmětným vyjádřením však žalobkyně správci daně tvrdila, že paní Korish v období „září 2017 až duben 2019 dojížděla na místo prováděných prací, kde dohlížela nad kvalitou prováděných prací, domlouvala průběh dále prováděných prací s daňovým subjektem (jednatelem) a přebírala finanční plnění za již uskutečněné práce“. V tomto směru krajský soud zdůraznil, že i když paní Korish dle svých slov měla vystavovat faktury, zároveň nevěděla, kdo zpracovával společnosti BENDERAN účetnictví, a navíc u některých jí předložených daňových dokladů (faktur) si nebyla jistá, zda se jedná o její podpis. Přesto ale na otázku žalobkyně, zda poznává faktury, které jí byly předloženy v průběhu jednání a zda jsou to ty, které vystavila, odpověděla: „Ano, poznávám, ano vystavila jsem je.“

[11] Shodně jako žalovaný, krajský soud poukázal na to, že paní Korish na řadu otázek nebyla schopná odpovědět konkrétně, a to až do doby, než jí žalobkyně položila návodné otázky. Nejprve si ani nevybavila, zda existovala mezi společnostmi BENDERAN a žalobkyní písemná smlouva, a nedokázala jednoznačně identifikovat, na základě jakého pracovněprávního vztahu působili zaměstnanci ve společnosti BENDERAN, případně kde byli tito zaměstnanci ubytováni. Ve věcech týkajících se zaměstnanců a jejich kontroly sice odkazovala na šikovného česky mluvícího Ukrajince, ale ani po dvou letech spolupráce neznala jeho jméno. Práce, které měla společnost BENDERAN údajně provést, paní Korish potvrdila až na základě zcela konkrétních a návodných dotazů žalobkyně, kdy jednoslovně odsouhlasila vše, na co byla dotázána. Krajský soud tudíž uzavřel, že na svědeckou výpověď paní Korish je třeba pro její rozpor s ostatními důkazy nahlížet jako na nevěrohodnou. Z tohoto důvodu proto podle něj nemohlo být předmětnou výpověď prokázáno, že

pokračování

zdanitelná plnění byla žalobkyni dodána tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech a v tam deklarovaném rozsahu.

[12] Krajský soud dále dovodil, že poskytnutí plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsah nedokládá ani žalobkyní uváděná skutečnost, že se pan Prudáns měl v období od 28. 1. 2018 do 28. 2. 2018 a od 5. 3. 2018 do 5. 4. 2018 ubytovat v Penzionu u Sempry, Olomouc, tedy 16 kilometrů od areálu provozovny žalobkyně, a to ani ve spojení s výpovědí paní Korish. Pokud zde totiž měl koordinovat a kontrolovat zaměstnance společnosti BENGGERAN, tak ty podle zjištění správce daně předmětná společnost v této době neměla. Obdobně krajský soud nahlížel i na fakt, že se v blízkosti provozovny měla pohybovat paní Korish. Pro účely rozptýlení pochybností správce daně krajský soud označil za bezvýznamné i žalobní tvrzení žalobkyně, že s ohledem na rozsah jejího areálu, který využívá, a množství vyrobených vozíků, je zjevné, že rozsah úklidových a stavebních prací musel odpovídat vydaným fakturám, a tudíž nemohlo jít o fiktivní plnění. Uvedené totiž podle krajského soudu stále neprokazuje, že plnění poskytla společnost BENGGERAN, nebo jiná osoba mající postavení plátce daně.

[13] Na základě všech shora uvedených skutečností krajský soud dospěl k závěru, že zjištění vyplývající z žalobkyní předložených důkazů samostatně ani ve vzájemných souvislostech neprokazují, že ke zdanitelnému plnění došlo v deklarovaném rozsahu, a že jej poskytla společnost BENGGERAN. Žalovaný při hodnocení důkazů dostal požadavkům vyplývajícím z § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť pečlivě posoudil veškeré důkazy nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu. Jeho zjištění proto nepochybně představují ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vážné a důvodné pochybnosti stran přijatého plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsahu. S tímto hodnocením žalovaného se proto krajský soud zcela ztotožnil a v podrobnostech na něj odkázal.

[14] Podle krajského soudu žalovaný nepochybil ani v tom, pokud pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržené důkazy, konkrétně svědecké výpovědi zástupců společnosti Florcenter s.r.o. (dále jen „společnost Florcenter“) a AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o. (dále jen „společnost AVE CZ“). Předmětné důkazy nedisponovaly vypovídací potenciál k rozhodné skutečnosti, kterou bylo přijetí plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsah. Uvedené společnosti se podnikatelských aktivit mezi žalobkyní a společností BENGGERAN neúčastnily, v tomto směru po nich nebylo možné požadovat jakékoliv vyjádření. Přestože žalobkyně namítala, že žalovaný nemohl vědět, co přesně se výsledkem zjistí, krajský soud poukázal na to, že důkaz má sloužit k prokázání určitých tvrzení, nikoliv k tomu, aby jím byly zjištěny skutečnosti, které posléze bude moci žalobkyně tvrdit.

[15] Krajský soud k dalším žalobním námitkám poukázal také na to, že sama žalobkyně nebyla schopná jednoznačně určit, v čem spočívaly pomocné úklidové práce uvedené v předmětu plnění na daňových dokladech, když v průběhu daňového řízení své výpovědi stran povahy těchto plnění měnila. Přestože souhlasil s tím, že nebylo povinností žalobkyně znát počet zaměstnanců svého dodavatele ani jejich národnost, a že pro ni jakožto příjemkyni plnění je důležitý výsledek, nikoliv to, jak ho její dodavatel dosáhne, nejednalo se o skutečnosti, které by jí byly přičítány k její tíži. I když její povinností nebylo ani uzavřít se svým dodavatelem písemnou smlouvu, či provádět platby toliko skrze bezhotovostní platby, správce daně poukázal na mnoho pochybností stran rozsahu přijatých zdanitelných

plnění, z nichž platba v hotovosti byla jen jednou z indicií a nepožadoval předložení takových důkazů, kterými žalobkyně nemohla disponovat; absence dokladů o bezhotovostních platbách pak nebyla důvodem neuznání nároku na odpočet daně. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení o tom, že žalovaný zpochybňoval, zda žalobkyně provádí podnikatelskou činnost, zda je existujícím subjektem mezi výrobcí přívěsných vozíků či množství vyrobených vozíků.

III.

[16] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti setrvává na svém stanovisku, že předloženými důkazy v daňovém řízení prokázala přijetí deklarovaného plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsah. Závěry krajského soudu se proto podle ní zakládají na nesprávném hodnocení důkazů, neboť je v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu hodnotil pouze jednotlivě, avšak nikoliv ve vzájemných souvislostech. V tomto směru především nesouhlasí s tím, že by z prohlášení pana P. a e-mailové komunikace pana K. nebylo prokázáno poskytnutí plnění a jeho rozsah, když pan P. i pan K. mimo jiné potvrdili, že při svých obchodních návštěvách v její provozovně viděli na přípravě vozíků pracovat několik rusky mluvících zaměstnanců. Také z předložené fotodokumentace je podle stěžovatelčina mínění patrné, že se v její provozovně nacházeli rusky mluvící zaměstnanci v pracovních oděvech s nápisy v azbuce vykonávající úklidové a stavební práce, a že předmětem její činnosti bylo montování vozíků. Závěr, že společnost BENGGERAN aktivně podnikala, podle stěžovatelky podporuje i fakt, že pan Prudáns na začátku roku 2018 pobýval v penzionu, který byl 16 kilometrů vzdálený od provozovny stěžovatelky. Stěžovatelka má tedy za to, že pokud by krajský soud předmětné důkazy hodnotil v jejich souhrnu, dospěl by k závěru, že společnost BENGGERAN práce v její provozovně skutečně provedla.

[18] Uvedené skutečnosti pak podle stěžovatelky dokládá rovněž výpověď paní Korish, která uvedla, že předmětem plnění byly úklidové práce a příprava vozíků k prodeji v areálu provozovny v Hlubočkách a že zaměstnanci společnosti BENGGERAN konkrétně provedli práce spočívající ve vyčištění plochy 8000 m² v areálu provozovny, odstranění dřevin, odvozu odpadů, betonářských prací a montáži přibližně 2000 až 3000 kusů vozíků. Z tohoto důvodu krajskému soudu vytýká, že výpověď paní Korish nepřijal s odůvodněním, že jí měly být pokládány návodné otázky. Paní Korish přitom sama popsala charakter prováděných prací a až na dotazy stěžovatelky je konkretizovala. Krajský soud tak její výpověď zpochybnil pouze na základě bagatelních odchylek od výpovědi stěžovatelky, přestože tyto odchylky se týkaly nepodstatných zjištění stran navázání jejich vzájemné spolupráce, a dále na základě toho, že neznala jméno Ukrajince, který měl dohlížet na zaměstnance. Nelze ovšem po jednatele společnosti požadovat, aby všechny zaměstnance znala jménem, zejména jednalo-li se o externí pracovní sílu. Mimoto z její výpovědi naopak vyplývá, že některé pracovníky znala, když například k dotazu správce daně o provádění betonářských a zednických prací odpověděla, že ví, kteří kluci to udělali. Tím, že se správce daně paní Korish na jména konkrétních pracovníků nedoptal, podle názoru stěžovatelky zatížil v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu řízení vadou, protože nezjistil všechny významné skutečnosti pro stanovení daně.

pokračování

[19] K hodnocení výpovědi paní Korish ze strany krajského soudu stěžovatelka dále podotýká, že sdělení ohledně jejího oprávnění jednat za společnost BENGGERAN plně odpovídalo informacím uvedeným o jejich jednatelích v obchodním rejstříku. V tomto ohledu krajský soud zcela opomněl, že v souladu s § 430 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, paní Korish nemusela mít plnou moc k tomu, aby za společnost BENGGERAN mohla jednat, ale postačovalo jí ústní pověření. Vzhledem k tomu, že jí následně byla plná moc udělena v písemné formě a že i nadále byla se společností BENGGERAN v úzkém kontaktu, je podle stěžovatelky zřejmé, že za tuto společnost nejednala bez příslušného oprávnění. Další pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že ačkoliv v napadeném rozsudku označil podpis paní Korish na daňových dokladech za nesouladný s jejím podpisem uvedeným ve Sbírce listin, k prokázání tohoto zjištění tak jako správce daně nepřibral znalce, a to navzdory skutečnosti, že paní Korish tyto podpisy rozpoznala jako své vlastní.

[20] Kromě toho stěžovatelka namítá, že krajský soud a žalovaný nevyhověli ani jejím ostatním návrhům na doplnění dokazování, jelikož výslech zástupců společnosti Florcenter a AVE CZ označili za nadbytečný. Podle stěžovatelky se však tito zástupci mohli vyjádřit alespoň k zaměstnancům společnosti BENGGERAN, kteří pro ně prováděli úklidové práce, a tedy minimálně v souladu se stěžovatelkou předloženou fotodokumentací potvrdit, jaké na sobě tito zaměstnanci měli oblečení, či jakým jazykem mluvili. Navíc mohli zástupci těchto společností mít kontakt na některého ze zaměstnanců. Má proto na rozdíl od žalovaného a krajského soudu za to, že výpovědi zástupců těchto společností představovaly stěžejní důkazy, které mohly mít vliv na výsledek souzené věci. Důležitá zjištění pro posouzení nyní projednávané věci pak podle názoru stěžovatelky mohla přinést i výpověď pan Prudánse a pana Rebryshe. I když se je správce daně v rámci mezinárodní spolupráce pokusil zprostředkovat, nebyl úspěšný a již nevyvinul dostatečnou snahu, aby tyto důkazní prostředky jiným způsobem zajistil.

IV.

[21] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. S posouzením věci ze strany krajského soudu se zcela ztotožňuje a setrvává na svých dosavadních závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, na které odkazuje. Především má za to, že kasační stížnost stěžovatelky je odůvodněna toliko obecnými námitkami, kterými stěžovatelka nijak nereaguje na podrobnou argumentaci krajského soudu, případně námitkami, které v žalobě neuplatnila. Nepřináší tedy žádné nové argumenty, které by nebyly vypořádány v napadeném rozhodnutí nebo napadeném rozsudku. Přestože se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolává kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle žalovaného blíže nevysvětlila, v čem má nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívat. Takovou vadou ani napadený rozsudek netrpí.

[22] Žalovaný se shoduje s krajským soudem v tom, že správce daně unesl své důkazní břemeno, když označil a prokázal konkrétní pochybnosti stran stěžovatelčiných daňových tvrzeních. V důsledku toho důkazní břemeno přešlo na stěžovatelku. Z její strany doložené důkazní prostředky však neprokázaly poskytnutí deklarovaných plnění od společnosti BENGGERAN a jejich rozsah. Žalovaný v tomto ohledu opakuje závěry vyslovené v napadeném rozsudku a napadeném rozhodnutí. Konkrétně připomíná, že vyjádření pana

K. je v rozporu s daňovým dokladem č. 84/2018, neboť pokud by se jeho návštěva v provozovně stěžovatelky měla odehrát v prosinci 2018, tak za toto období nebyla ve zmíněném daňovém dokladu deklarována montáž jediného vozíku. Prohlášení pana P. (navíc v polštině) zase potvrzuje pouze to, že stěžovatelka s jeho společností spolupracovala na prodeji vozíků. Stejně tak z předložené dokumentace lze dovodit toliko fakt, že ve stěžovatelčině areálu v určitém čase probíhaly nějaké práce a že je prováděli nějakí pracovníci. K rozptýlení pochybností správce daně podle názoru žalovaného nepřispělo ani vyjádření externí účetní stěžovatelky, která pouze potvrdila, že s účetní společností BENGGERAN telefonicky komunikovala. Výpověď paní Korish pak byla rozporná a nekonkrétní, a to až do doby, než jí stěžovatelka položila návodné otázky. Mimoto její údajný podpis na některých daňových dokladech se z laického pohledu výrazně odlišoval od jejího podpisu uvedeného ve Sbírce listin.

[23] Žalovaný tudíž shrnuje, že správce daně přednesl celou řadu pochybností, které se stěžovatelce nepodařilo vyvrátit, protože nebyla schopná jednoznačně a transparentně prokázat průběh obchodních transakcí promítnutých do daňových dokladů. Námitku stěžovatelky, podle níž správce daně pochybil, nedoptal-li se paní Korish při výslechu na jména zaměstnanců, žalovaný považuje za nepřipustnou, neboť ji poprvé uplatnila až v kasační stížnosti. Ve vztahu k neprovedení navržených důkazů pak žalovaný uvádí, že tyto nebyly nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci. Jejich neprovedení proto nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak ostatně již žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, výslech zástupců společnosti Florcenter a AVE CZ nemohl nijak objasnit předmět nyní řešené věci, neboť tyto společnosti se nepodílely na obchodní spolupráci mezi stěžovatelkou a společností BENGGERAN.

V.

[24] Vzhledem k tomu, jak je kasační stížnost stěžovatelky formulována, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve vypořádat s otázkou její přípustnosti. Především je nutné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).“*

[25] V intencích výše uvedeného nezbyvá než konstatovat, že kasační námitka o tom, že správce daně nenechal znalecky ověřit podpis paní Korish, není přípustná. Jedná se totiž o pouhou reprodukci žalobní námítky, aniž by stěžovatelka jakkoli polemizovala s právními závěry krajského soudu k ní vyslovenými.

pokračování

[26] Taktéž stěžovatelčino kasační tvrzení, podle kterého paní Korish nemusela mít plnou moc k tomu, aby mohla za společnost BENGGERAN jednat, nebo tvrzení o tom, v jak úzkém kontaktu zůstala se společností BENGGERAN i poté, co už nebyla její jednatelkou, nepředstavuje přípustnou kasační námitku. Stěžovatelka jím vůbec nereaguje na žádný ze závěrů krajského soudu, ani netvrdí, v čem v tomto ohledu krajský soud pochybil.

[27] Ve zbytku je kasační stížnost na samé hranici přípustnosti, neboť stěžovatelka v ní sice nesouhlasí se závěry krajského soudu, avšak svou argumentaci podporuje převážně stejnými důvody, které již uvedla v žalobě a se kterými se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal. Její kasační námitky se tak mnohdy míjejí s argumentací krajského soudu obsaženou napadeném rozsudku. Přesto však Nejvyšší správní soud dovodil, že ve zbytku je stížnostní argumentace hraničně přípustná.

[28] Nejvyšší správní soud proto dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka v ní mimo jiné namítá jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Krajskému soudu totiž vytýká neprovedení navržených důkazů, konkrétně výslechu zástupců společnosti Florcenter a AVE CZ a nepřibrání znalce stran prokázání odlišnosti podpisu paní Korish na některých daňových dokladech s jejím podpisem uvedeným ve Sbirce listin. Nejvyšší správní soud se tak nejprve věnoval vadám spadajícím pod uvedený kasační důvod, neboť jejich absence je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitok (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105).

[31] Nejvyšší správní soud nicméně ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatelka v žalobě ani v replice provedení těchto důkazů v řízení před krajským soudem nenavrhl, ale pouze brojila proti jejich neprovedení ze strany správce daně a závěru žalovaného o jejich nadbytečnosti. Z tohoto důvodu nemůže v kasační stížnosti s úspěchem namítat jejich neprovedení ze strany krajského soudu. Kromě toho z § 52 odst. 1 s. ř. s. plyne, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což se v praxi projevuje mj. tím, že „soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležití žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi ‘obecný přezkum’: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho důležitým hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.“ Pokud tedy stěžovatelka trvala na provedení těchto důkazů i v řízení před krajským soudem, měla je v daném řízení navrhnout, což neučinila. Tato námitka proto není důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud přitom v napadeném rozsudku neshledal ani žádné další vady spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost napadeného rozsudku), dospěl tudíž k závěru, že uvedený kasační důvod nebyl naplněn.

[33] Nejvyšší správní soud tak mohl přistoupit k přezkumu zbylých kasačních námitek, jež spadají pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jelikož povětšinou jsou námitky podřaditelné pod oba uvedené kasační důvody vzájemně provázané, Nejvyšší správní soud přistoupil k jejich posouzení také společně. Považuje to za vhodnější z hlediska srozumitelnosti a přehlednosti.

[34] Současně však Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že kasační stížnost je ve vztahu k těmto námitkám v převážné míře založena na obecné argumentaci, která se omezuje na nesouhlas s jednotlivými závěry krajského soudu a na zopakování stěžovatelčiných žalobních skutkových tvrzení. S ohledem na tuto skutečnost se i kasační soud může posouzením věci zabývat pouze a jen v odpovídající míře obecnosti. Není totiž jeho úkolem za stěžovatelku domýšlet konkrétní stížnostní námitky, na základě nichž by bylo možno její kasační stížnosti vyhovět. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že výše již zmíněná dispoziční zásada se uplatňuje rovněž v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. i s ohledem na míru preciznosti, v jaké jsou formulovány.

[35] Podstatou nyní projednávané věci je otázka, zda stěžovatelka splnila podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 a 73 zákona o DPH, respektive, zda v této souvislosti prokázala, že deklarovaná plnění přijala od plátce daně a v deklarovaném rozsahu. Jak je již výše uvedeno, stěžovatelka především rozporuje názor krajského soudu, podle kterého nebylo prokázáno poskytnutí deklarovaných plnění od společnosti BENGGERAN, ani jeho rozsah.

[36] Stěžovatelka konkrétně nesouhlasí s tím, že by z prohlášení pana P. a z e-mailové komunikace pana K. nebylo patrné poskytnutí deklarovaného plnění a jeho rozsah, když pan P. i pan K. mimo jiné potvrdili, že při svých obchodních návštěvách v její provozovně viděli na přípravě vozíků pracovat několik ruský mluvících zaměstnanců.

[37] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že z prohlášení pana P. se podává, že na přelomu let 2017 a 2018 společnost Zaslav (jejímž byl ředitelem) se stěžovatelkou spolupracovala, že mezi sebou měli uzavřenou smlouvu o výhradním prodeji zboží do 3500 kg v České republice, že obchodní návštěvy prováděl jednou měsíčně za účelem kontroly správnosti a přípravy vozíků k prodeji, a že do přípravy prodeje byli zapojeni dva lidé, ruský mluvící občané, kterým smontování jednoho vozíku zabralo v průměru tři hodiny. Předmět e-mailové komunikace s panem K. je označen jako „*Výjádření k návštěvě provozovny ERSIM*“.

pokračování

KLABO s.r.o. Hlubočky“ a v jeho textu se konkrétně uvádí: „Dobrý den pane Šimku, na základě předchozí domluvy zasílám potvrzení o návštěvě provozovny v Hlubočkách, kterou jako banka financujeme. Vzhledem k nutnosti dohlídek nemovitosti dochází k pravidelným návštěvám klienta. V prosinci 2018 jsem navštívil provozovnu v Hlubočkách. Firma se zabývá výrobou a prodejem přívěsných vozíků. V době návštěvy potvrzují, že jsem na ploše provozovny viděl pracovat několik ruskojazyčně hovořících pracovníků. Zabývali se opravou střech a montáží přívěsných vozíků.“ Fotodokumentace pak zachycuje přívěsné vozíky z různých pohledů a v odlišných stádiích rozpracovanosti, manipulaci s nimi a provádění stavebních prací několika osobami. Fotografie většinou nejsou datovány a na řadě z nich je rukou dopsán popisek o tom, co mají zachycovat.

[38] Nejvyšší správní soud se s ohledem na právě uvedené shoduje s krajským soudem (i žalovaným) v tom, že uvedené důkazy nijak neprokazují, že deklarovaná plnění stěžovatelce poskytla právě společnost BENGGERAN, ani jaký byl rozsah těchto plnění. Jak správně uvedl již krajský soud, z prohlášení pana P. nevyplývá, že by plnění deklarované na dotčených daňových dokladech pro stěžovatelku prováděla právě společnost BENGGERAN, když se o této společnosti vůbec ve svém prohlášení nezmínil. Stejně tak e-mailová komunikace pana K. potvrzuje pouze to, že byl svědkem práce několik ruskojazyčně hovořících pracovníků v areálu provozovny stěžovatelky v Hlubočkách, a nikoliv již to, že by se jednalo o plnění poskytnuté právě společností BENGGERAN. Navíc mělo jít o návštěvu v prosinci 2018, kdy podle zjištění správce daně společnost BENGGERAN stěžovatelce montáž vozíků vůbec nefakturovala. Taktéž fotodokumentace dokládá toliko fakt, že v areálu stěžovatelky v nějakém čase probíhaly nějaké práce, na kterých pracovali blíže nespecifikovaní pracovníci. Není z ní ovšem zřejmé, o jaké osoby se jednalo, a zda to byli zaměstnanci společnosti BENGGERAN a už vůbec pak z těchto důkazů neplyne, jaký byl rozsah poskytnutých plnění.

[39] Ačkoliv má tedy stěžovatelka pravdu v tom, že výše uvedené důkazy podporují její tvrzení, že v jejím areálu probíhaly nějaké opravářské a stavební práce a že na přelomu let 2017 a 2018 byli do přípravy prodeje a montáže vozíků zapojeni dva rusky mluvící lidé, zcela pomíjí, že na základě těchto skutečností nelze jednotlivě ani ve vzájemné souvislosti vůbec určit, zda ke zdanitelnému plnění v došlo v deklarovaném rozsahu a právě od deklarované společnosti BENGGERAN. V souzené věci totiž není sporný předmět deklarovaného plnění, ale jeho dodavatel a rozsah (viz též např. str. 34 Zprávy o daňové kontrole). Tato námitka proto není důvodná a Nejvyšší správní soud nemá, co by k závěrům žalovaného a krajského soudu dodal. Zcela se s nimi ztotožňuje a s ohledem na absenci jakékoliv konkrétnější kasační argumentace ze strany stěžovatelky na jejich argumentaci v podrobnostech odkazuje.

[40] Dále stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že nepřijal svědeckou výpověď paní Korish, když ji zpochybnil pouze na základě bagatelních odchylek od její výpovědi. Nejvyšší správní soud především považuje za nutné podotknout, že krajský soud v napadeném rozsudku podrobně rozvedl řadu významných okolností, pro které nahlížel na výpověď paní Korish jako na nevěrohodnou, přičemž rozpornost její výpovědi s ostatními důkazy byla jen jednou z nich (viz odst. 46. až 51. napadeného rozsudku). Mezi uvedené okolnosti patřil například fakt, že paní Korish nebyla schopna detailněji popsat povahu prováděných prací, dále že si nevybavila, zda existovala mezi společností BENGGERAN a stěžovatelkou písemná smlouva, a že nedokázala jednoznačně identifikovat, na základě jakého

pracovněprávního vztahu působili zaměstnanci ve společnosti BENGGERAN, případně kde byli tito zaměstnanci ubytováni. Ve věci evidence zaměstnanců, školení, přidělování práce a její kontroly sice odkazovala na šikovného Ukrajince, kterého však ani po dvou letech spolupráce neznala jménem. I když sama sdělila, že vystavovala faktury, nebyla si jistá při identifikaci svých podpisů na daňových dokladech, které jí byly v rámci svědecké výpovědi předloženy. Navíc přesto na otázku stěžovatelky, zda poznává faktury, které jí byly předloženy v průběhu jednání a zda jsou to ty, které vystavila, odpověděla „*Ano, poznávám, ano vystavila jsem je.*“ Kromě toho krajský soud na podporu svého závěru o nevěrohodnosti výpovědi paní Korish v napadeném rozsudku poukázal také na zjištění správce daně stran jejího oprávnění vystavovat za společnost BENGGERAN faktury, a na skutečnost, že podpis na některých daňových dokladech neodpovídal jejímu podpisu uvedenému ve Sbírce listin (viz odst. 51 napadeného rozsudku.).

[41] Stěžovatelka se tudíž mylí, namítá-li, že krajský soud označil výpověď paní Korish za nevěrohodnou jenom proto, že rozdílně od stěžovatelky popsala způsob, jakým spolu navázaly obchodní spolupráci. Pokud paní Korish vypověděla, že obcházeli fabriky, všude je odmítli, až narazili na areál stěžovatelky, dali se do řeči a domluvili se na spolupráci, zatímco stěžovatelka uvedla, že vzájemná obchodní spolupráce začala tím, že „*do areálu přišel snědý muž cizí národnosti jménem Saša, který jim nabídl vyklizení a vyčištění areálu*“, jde o zcela odlišná tvrzení. Stěžovatelce tak nelze přisvědčit, že šlo jenom o nepatrné rozdíly v tom, zda byly při navázání spolupráce přítomny tři osoby nebo jen jedna, které si s velkým časovým odstupem nemůže nikdo pamatovat. Mimoto krajský soud v odst. 49. napadeného rozsudku poukázal i na další rozpory ve výpovědi paní Korish (v podrobnostech viz uvedenou pasáž napadeného rozsudku).

[42] Jakkoli se stěžovatelka v kasační stížnosti snaží ospravedlnit neschopnost paní Korish odpovědět na některé dotazy správce daně, když ani po dvou letech neznala jméno Ukrajince, který měl na starosti zaměstnance společnosti BENGGERAN, Nejvyšší správní soud její argumentaci považuje za zavádějící a bezvýznamnou pro posouzení oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně. Stěžovatelka v ní totiž jednak dovozuje skutková zjištění, která z výpovědi paní Korish nevyplynuly, a navíc rozporuje tvrzení, která krajský soud neučinil. Například výpověď paní Korish obhájuje tím, že nemohla znát všechny externí zaměstnance jménem, i když správce daně ani krajský soud po ní nic takového nepožadoval. Nelze přitom odhlédnout od toho, že pokud sama uvedla, že tento Ukrajinec na vše kolem zaměstnanců dohlížel, je s podivem, že jeho jméno neznala. Navíc šlo jen o jednu z dalších okolností, které si paní Korish nedokázala vybavit a které podporují závěr o nevěrohodnosti její výpovědi. Ostatně sama stěžovatelka v rozporu s právě uvedenými tvrzeními v kasační stížnosti současně uvádí, že paní Korish některé zaměstnance znala. Má přitom za to, že tím, že se správce daně se na jejich jména nedoptal, nezjistil všechny relevantní skutečnosti pro stanovení daně. Tato námitka je ovšem ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě, přestože tak mohla učinit. Totéž platí také o námitce, že správce daně nevyvinul dostatečnou snahu, aby zajistil vyjádření pana Prudánse a pana Rebryshe v rámci mezinárodní spolupráce. Nejvyšší správní soud se tudíž zmíněnými námitkami pro jejich nepřijatelnost blíže nezabýval.

[43] V této souvislosti stěžovatelka brojí rovněž proti názoru krajského soudu, že paní Korish stran předmětu plnění pokládala návodné otázky. Nejvyšší správní soud nicméně

pokračování

z protokolu o výsledku paní Korish ze dne 30. 6. 2021 (dále jen „protokol“) zjistil, že paní Korish na otázku správce daně, aby podrobně popsala vzájemnou obchodní spolupráci mezi stěžovatelkou a společností BENDERAN a její předmět, ve vztahu k předmětu jejich spolupráce reagovala tak, že areál byl v hrozném stavu, takže jeho úklid zabral hodně času, a poté se „*dělaly vozíky a střechy za nějakou dobu*“ (viz str. 4 až 5 protokolu). Na výzvu správce daně, aby konkretizovala uskutečněné provedené práce v areálu v Hlubočkách pro stěžovatelku, paní Korish uvedla, že jejím úkolem bylo domluvit práci, že se tam montovaly vozíky, a to snad už od srpna roku 2017, že pak se začalo všechno v Hlubočkách uklízet, a že Ukrajinci byli šikovní, protože uměli vše - zednickou práci i svařovat (viz str. 9 protokolu). Poté jí stěžovatelka položila následující dotazy: „*Je pravda, že jste nám vyčistili, odklídili 8000 metrů čtverečních v areálu v Hlubočkách? Byly provedeny odklízecí a dřevařské práce v celém areálu – očištění od náletu dřevin, odvezení odpadu z areálu? Můžete potvrdit vyčištění, vyklizení budov od výkalů, starých omítek, sutin a zbytku po bezdomovcích a odvoz tohoto odpadu? Můžete potvrdit betonářské práce, zabetonování děr, aby se dalo jezdit po celém areálu? Je pravda, že jste smontovali cca 2000-3000 přívěsných vozíků za dané období 2017 až 2019?*“, přičemž na všechny tyto dotazy paní Korish odpověděla „*Ano*“ (viz str. 9 až 10 protokolu). K dotazu stěžovatelky, zda může potvrdit také obkladačské a zednické práce, paní Korish uvedla, že může a dokonce ví, kteří kluci to dělali (viz str. 10 protokolu).

[44] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené přitakává krajskému soudu v tom, že paní Korish nebyla sama schopná na dotazy správce daně uvést žádné bližší okolnosti týkající se prováděných prací v areálu v Hlubočkách. Jejich povahu potvrdila většinou jednoslovnou odpovědí až na velmi konkrétně položené, svojí povahou návodné, otázky stěžovatelky. Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že paní Korish nejprve sama popsala povahu prací a až poté je specifikovala na základě jejích dotazů, jedná se o tvrzení rozporné se skutečnostmi vyplývajících z obsahu spisů. Zbývá dodat, že povaha prací nebyla jedinou skutečností, kterou paní Korish při své výpovědi nedokázala dostatečně konkrétně popsát, jak již Nejvyšší správní soud shora také uvedl.

[45] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti setrvává na svém již dříve vysloveném stanovisku, že pro posouzení nyní řešené věci je relevantní, že se pan Prudáns měl v období od 28. 1. 2018 do 28. 2. 2018 a od 5. 3. 2018 do 5. 4. 2018 ubytovat v blízkosti areálu provozovny v Hlubočkách. S uvedeným se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje a i v tomto ohledu zcela souhlasí s krajským soudem v tom, že daná skutečnost není způsobila prokázat poskytnutí plnění ze strany společnosti BENDERAN, ani jeho rozsah. Ostatně Nejvyššímu správnímu soudu není vůbec zřejmé, jak by fakt, že se jednatel dodavatele stěžovatelky ubytoval 16 kilometrů od její provozovny, mohla takové skutečnosti prokazovat. Stejně tak není zřejmé, jak by k objasnění skutkového stavu věci mohla přispět výpověď zástupců společnosti Florcenter a AVE CZ. I kdyby tito mohli potvrdit, jaké na sobě měli zaměstnanci oblečení, nebo jakými jazyky mluvili, jednalo by se o zjištění zcela bezvýznamná pro závěr o tom, zda stěžovatelce deklarované plnění poskytla právě společnost BENDERAN a jaký byl jeho rozsah, resp. že plnění bylo poskytnuto právě v rozsahu deklarovaném stěžovatelkou. Tyto společnosti se podnikatelských aktivit mezi stěžovatelkou a společností BENDERAN neúčastnily, takže k nim ani jejich zástupci nemohli žádné relevantní okolnosti uvést.

[46] Nejvyšší správní tudíž uzavírá, že skutkový stav věci, z něhož krajský soud (i žalovaný) vyšel, byl zjištěn dostatečně a má oporu ve spisovém materiálu a krajský soud nepochybil ani při posouzení věci a dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka neprokázala poskytnutí deklarovaných plnění od společnosti BENGGERAN a jeho rozsah, tedy ani oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně podle § 72 zákona o DPH. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

VI.

[47] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[48] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu